

ZOŠIDLO

a hon na obludu

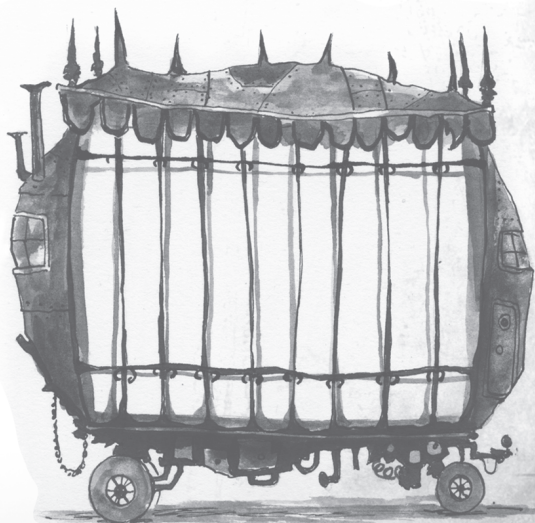
Guy Bass

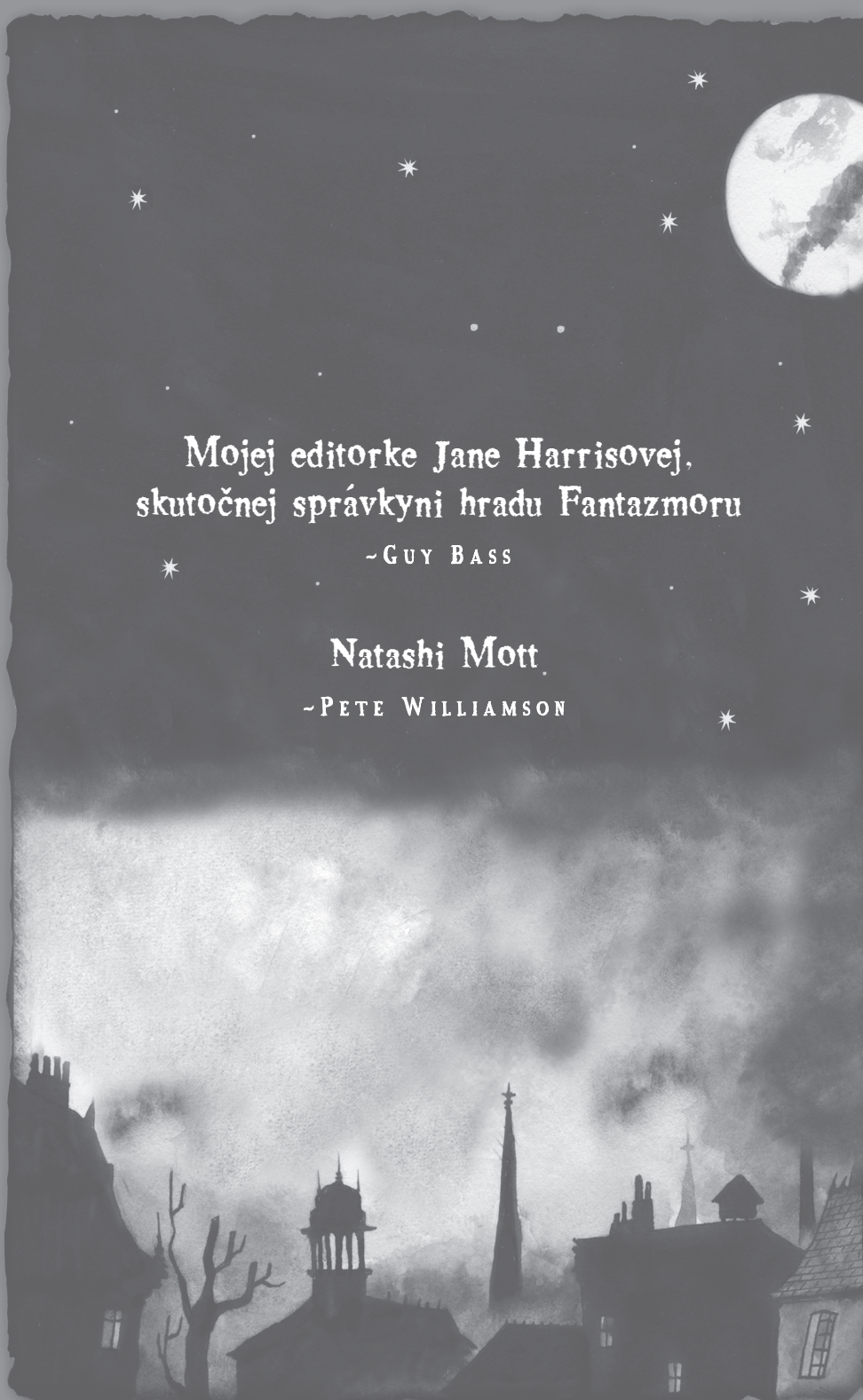

Ilustroval Pete Williamson

ZOŠIDLO

a hon na obludu

Mojej editorke Jane Harrisovej,
skutočnej správkyni hradu Fantazmoru

- GUY BASS

Natashi Mott

- PETE WILLIAMSON

ZOŠIDLO

a hon na obludu

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

sloart

*Šťastie praje pripraveným
(Osudová óda)*

*V tme malý Albert zazrel hrad.
Vraj toho, čo je v ňom, sa treba báť.
Na cudzie reči však nechcel dať,
s obludami sa asi chcel hrať.
(Ja by som to nerobil! Vy áno?)
Čo videl, nech háda každý,
Albert vtedy zmizol navždy.*

VITAJTE
V
ZAMUHLÁKOCH

(POČET OBYVATEĽOV 639)

*Dosť dlho po starých časoch
začiatkom nových časov prednedávna*

PROLÓG

ZÍZANIE NA HVIEZDY

(Len samé problémy)

Hľa! Pochybná nočná zábava v Zamuchlákoch! Keďže nesvietili pouličné lampy, bola tma ako v zlom sne, zima až prašťalo a väčšinou až *priveľké* ticho. Veď ktovie, aké tvory mohli striehnúť v tme? Kto si mal byť istý, že sa nepociká od strachu, keď naňho z tmy vyskočí desivá obluda, ktorá čaká len na to, aby vyvolala chaos a zdesenie medzi obyvateľmi mesta? Hrôza! Hrôza!

Lenže, pravdupovediac, *nestalo* sa skoro nič. Nič zaujímavejšie než kýchnutie. Najvzrušujúcejšia činnosť bolo zízanie na hviezdy.

„Čo vidíš, Arabela?“ spýtala sa starena a ukazovala vychádzkovou paličkou na oblohu.

„Hviezdy?“ odvetila Arabela. Bolo to zafúľané trojročné dievčatko s vlasmi ako vtáacie hniezdo. Hľadelo na svoje novučičké vyleštené baganče. „Nakopem hviezdy!“

„No tak, do hviezd sa nekope, Arabela... ale iba preto, že na ne nedosiahneme!“ zasmiala sa starena. Hľadela na oblohu s čudným výrazom v tvári. „Ako kedysi hovorievala moja babka, hviezdy sú na to, aby sme na ne *zízali*.“

„Zízanie je *nuda*,“ vzdychla si Arabela, ktorá behala dokola a mávala rukami ako vták.

„Áno! Nie je nič nudnejšie, možno iba sledovať, ako schne farba,“ súhlasila Arabelina babka. „Ale taký je život – moja babka ma

naučila zízať a teraz to naučím ja teba. Takže začnime, kým nám nezmrznú nosy.“ Kývla paličkou na oblohu. „Musíme hľadať nejaké tvary, skupiny hviezd, ktoré niečo pripomínajú. Vidíš tú veľkú kopy? Volá sa *Stará ponožka*... a tamtá kopa je *Guča blata*... a tam je *Kus repy*...”

„Blato je nuda, repa je nuda, hviezdy sú nuda,“ hnevala sa Arabela. „Aj Machumáky sú nuda.“

„Hej! Len na tú *nudu* nenadávaj, ty ufúľaná malá koza – život je lepší, keď je nudný,“ hrešila babka Arabelu. „Teraz to skús ty. Čo vidíš?“

Arabela sa zamračila, pozrela na oblohu a prižmurovala oči, aby rozoznala nejaké tvary. Veľmi dlho vyzerali hviezdy iba ako hviezdy. No potom sa z tých vzdialených svetielok pomaly začal tvoriť tvar.

* * *
„Vidím... Vidím...“ začala Arabela. „Obludu!“

„Čože? Pre smradľavé bombardáky! Zavri ústa!“ zvraskla babka.

„Obluda! Obluda! Obluda!“ vykrikovala Arabela a ukazovala na oblohu. „Obloha je plná oblúd!“ * * *

„Buď ticho!“ zasyčala Arabelina babka. „Odkiaľ máš takú fantáziu? Určite nie odo mňa! Z takých nápadov a slov nemôže vzísť nič dobré!“

„Ale mne sa obludy *páčia*,“ odvetila Arabela vzdorovito. Potom chvíľu rozmýšľala a dodala: „Babka? Sú obludy ozajstné?“

Babka sa otočila a pozrela na vrchol neďalekého kopca. Týčil sa tam hrad Fantazmor. Hrad bol domovom šialeného profesora Erazmusa, najšialenejšieho zo všetkých šialených profesorov. Obyvatelia Zamuchlákov žili v ustavičnom strachu z hradu. Niektorí tvrdili, že odtiaľ počuli rev a výkriky... iní videli na hradbách veľmi čudné veci... neľudské veci. Hovorilo sa, že profesor Erazmus *vyrába* obludy.

Skoro všetci sa však zhodli na tom, že hradu sa treba za každú cenu vyhýbať.

Všetci okrem Arabely.

„Hrad Fantamor!“ pišťala a aj ona hľadela na hrad ako babka. „Obludy!“

„Teraz ma počúvaj, Arabela Trkotavá,“ povedala babka a chytila Arabelu za ruky. „Obludy sa nikomu nemajú páčiť a nikto ich nemá hľadať. Nikdy. S obludami sú len samé problémy.“

„Ale mne sa páčia aj problémy,“ odvrkla Arabela.

„Myslím to vážne!“ zahriakla ju babka. „Chcem, aby si mi sľúbila, že už nebudeš viac rozprávať o obludách. Ani len na ne nepomyslíš! A rozhodne ich nebudeš vidieť v tých prekliatych hviezdach!“

„Ale...“

„Sľúb mi to!“ naliehala babka.

Arabela si vzdychla. „Sľubujem,“ zahundrala a kopala nohami do zeme.

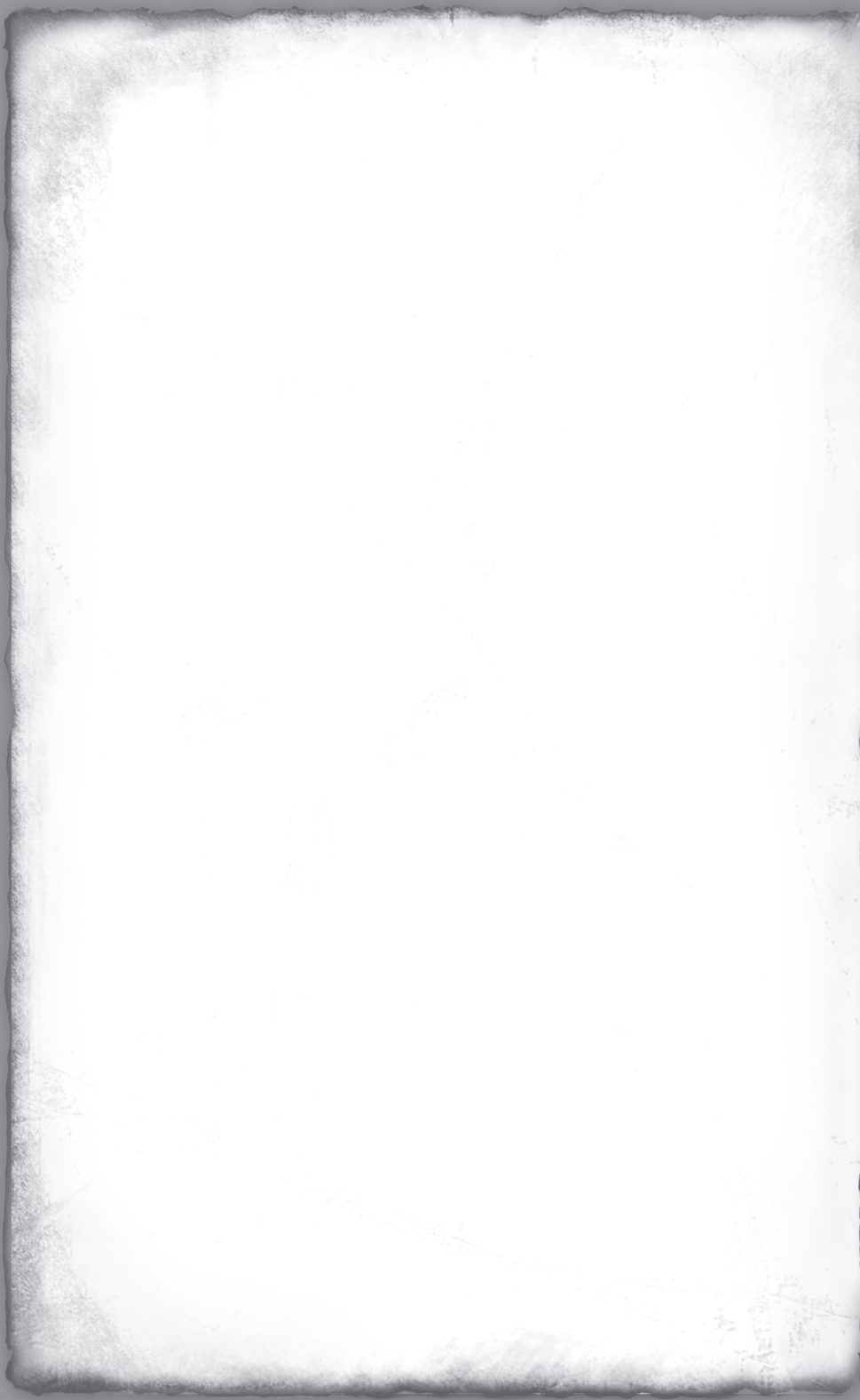
„Správne dievča.“ Arabelina babka zdvihla paličku. „A teraz to skús znova. Čo vidíš?“

Arabela pozrela na oblohu a pokrčila plecami. „*Starú ponožku?*“

„To už je lepšie!“ Babka si s úľavou vydýchla a Arabele sa na tvári mihol úškrn.

„A *obludy*,“ zašepkala si popod nos.

O SEDEM ROKOV NESKÔR

PRVÁ KAPITOLA

POĎME
SA HRAŤ
NA OBLUDY
(Trochu vzrušenia)

V hrade plnom oblúd
je občas nejaký hluk,
no už týždne je tu ticho
a obludám je to fuk.
podpísali tvoju z fantazmoru